

ČERNOVÍRSKÁ ROČENKA 2025

ČERNOVÍRSKÁ ROČENKA 2025

Vydalo: Statutární město Olomouc
(komise městské části č. 1 Černovír a Klášterní Hradisko)

Texty: PhDr. Jindřich Hovadík, členové KMČ č. 1 a aktivní občané městské části
Fotografie: Občané městské části
Tisk a grafická úprava: FGP studio, Táboritů 1, 772 00 Olomouc, www.fgp.cz
© 2026

www.olomouc.eu

ISBN: 978-80-88408-36-9

Obsah

Úvodní slovo předsedy komise městské části	4
Komise městské části se opakovaně stěhovala	5
Na detašovaném pracovišti tentokrát rušněji.	5
Naši nejstarší a jubilanti.	6
Volební místnost jinde. Pořadí těsnější, nová koalice by většinu nezískala	8
Správné odpovědi Kvízu ke 150 letům černovírské školy	9
Pozůstalí po Ludvíkovi Frajtovi aneb Vše souvisí se vším	10
Na návštěvě u rodačky Ladislavy Návělkové	11
Naše spoluobčanka zaujala zaplněný Červený kostel	12
Vojenská nemocnice se mění – a nezapomíná ani své okolí	13
Kolik má Černovír ulic, domů. A náměstí?	14
Dělnický dům v Černovíře – pěkně od začátku	15
Kde byl obecní chudobinec	17
Rok v ZŠ a MŠ Petřkova ve znamení rekonstrukce	18
Černovírští hasiči oslavili 85 let sboru	19
Sokol (opět) s novým vedením	21
Fotbalový rok Slovanu Černovír	21
Kejklíři sobě i veřejnosti.	26
Černovírské drobníčky	28

Úvodní slovo předsedy komise městské části

Vážení spoluobčané,

opět se vám dostává Černovířská ročenka, tentokrát za rok 2025, která je svým obsahem jako vždy průřezem událostí minulého roku. Tuto publikaci pro nás každým rokem připravuje PhDr. Jindřich Hovadík. Tímto bych mu rád jménem celé komise městské části poděkoval.

Nejvýznamnější akcí v roce 2025 je bezesporu rekonstrukce ZŠ a MŠ Černovír. Tato významná investiční akce zaměřená především na energetická opatření spočívala zejména v zateplení obvodového pláště, zřízení klimatizací a rekuperací, sanačním opatření proti vlhkosti a ve vybudování přístavku a přístřešku na kola. Celkové náklady na tuto akci převyšují 31 milionů korun.

Dále byla z rozpočtu KMČ opravena část chodníku na Benýškově ulici. Jelikož se nám z důvodu nedostatku finančních prostředků nepodařilo chodník opravit celý, budeme v této opravě pokračovat i v roce 2026.

Z prostředků KMČ byly rovněž podporovány různé kulturní akce. Tímto bych chtěl poděkovat jejich pořadatelům: ZŠ a MŠ Černovír, SDH Černovír, Kejklířskému spolku Cascabel a Sokolu Černovír.

Závěrem bych chtěl všem členům KMČ poděkovat za celoroční činnost a všem občanům městské části Černovír a Klášterní Hradisko popřát mnoho zdraví a štěstí v novém roce.

Přeji vám příjemné čtení.

*Ing. JAN SMEJKAL
předseda KMČ Černovír a Klášterní Hradisko*

Komise městské části se opakovaně stěhovala

Vzhledem k rekonstrukci černovířských školských zařízení a z ní vyplývajícího obsazení schůzovní místnosti komise v hasičské zbrojnici předškoláky připomínala zasedání KMČ v roce 2025 tak trochu bojovou hru. Ze začátku roku se ještě členové spolu s občany scházeli na tradičním místě, v letních měsících už to bylo v exteriérech Bulharského klubu. Na sklonku roku pak až ve vzdálenější restauraci U Bernáku. Ale stačilo sledovat aktuální informace ve vývěsních skříňkách komise.

Předsedou komise městské části byl i loni Ing. Jan Smejkal. Po dvou rezignacích na členství v komisi v roce 2024 (Ing. Zdeněk Blažák a Mgr. Petr Fojtík) přibyla loni ještě třetí. Z pracovních a osobních důvodů se tak rozhodl člen KMČ David Paroulek.

Členy KMČ dále zůstávají RNDr. Iva Lakomá, Ing. Dana Calábková, Mgr. Miroslav Výmola, Ladislav Stratil, PhDr. Jindřich Hovadík, Ing. Milan Novák, Anna Svobodová a Jana Neborová.

Veřejné schůze komise by v roce 2026 měly probíhat v zásadě první pondělky v měsíci v černovířské hasičské zbrojnici tradičně od 18.00 hodin. Přičemž místo setkání se snad definitivně usadí. Zato pověstné vidle do těch prvních pondělků hodily hned třikrát jarní prázdniny, Velikonoce a Den upálení Mistra Jana Husa. Třikrát tedy půjde o druhé pondělky v měsíci. Po již proběhlé lednové schůzce se další setkání uskuteční 9. února, 2. března, 13. dubna, 4. května, 1. června, 13. července, 3. srpna, 7. září, 5. října, 2. listopadu a na závěr 7. prosince. (jih)

Na detašovaném pracovišti tentokrát rušněji

Na detašovaném pracovišti Magistrátu města Olomouce v Černovíře a na celé hasičské zbrojnici bylo v loňském roce poněkud živěji, než tomu bývalo v uplynulých letech zvykem.

Pokud jde o obnos vybraný za komunální odpad, ten zůstal podobný jako v minulých letech, byl to necelý čtvrtmilion korun. Jen se změnil poměr poplatků vybraných v hotovosti a poplatků vybraných na platební kartu. Stále si zde občané mohli nechat ověřit podpis nebo listinu, či získat jakékoli informace o městě nebo akcích jím pořádaných.

Protože ale byla v průběhu dubna započata rekonstrukce stropů a výměna oken na radnici, byla radniční kancelář pracovníka magistrátu přesunuta na hasičskou zbrojnici v Černovíře. Tudíž zde netrval jen jeden den v týdnu jako obvykle, ale rovnou dny tři. Jenže to nebyla pro místnost detašovaného pracoviště jediná změna. Ta opravdu zásadní nastala počátkem září. Z důvodu rekonstrukce budovy MŠ

Na prvním snímku z detašovaného pracoviště magistrátu je Jakub Pešata. Na druhém, pořízeném tamtéž, je šatna dětí, kde sice není nikoho vidět, ale za naší návštěvy pracoviště se ozývalo pestré štěbetání předškoláků.

Petřkova vedení školy hledalo náhradní prostory pro provoz mateřské školy. V hlavě zástupkyně ředitele pro MŠ Venduly Klovové se zrodil téměř geniální nápad, který se díky vstřícnosti hasičů podařilo zrealizovat a dotáhnout k dokonalosti. Skoro celé první patro hasičské zbrojnice (sál a přilehlé místnosti) se proměnilo v útulnou mateřskou školu a ze dvou třetin kanceláře detašovaného pracoviště a schůzovní místnosti komise městské části se stala plnohodnotná šatna pro naše nejmenší. Z fungování těchto tří subjektů pod jednou střechou (hasiči, kancelář úřadu a mateřská škola) zprvu existovaly značné obavy, avšak během pár týdnů se třecí plochy zmenšily a celá hasičárna začala brzy fungovat ne jako symbióza tří subjektů, ale jako jeden vyspělý organismus.

Díky tomu ani nikomu nevadilo, že se působení mateřské školy v těchto prostorech protáhlo. Hasiči si tak zcela nezištně zajistili zájem a tudíž i budoucí členství mladé krve do svých řad.

Bc. JAKUB PEŠATA

Naši nejstarší a jubilanti

V roce 2025 byla již druhým rokem nejstarší občankou Černovíra **PaedDr. Eva Šišková** z Jablonského ulice, ročník 1930, již bylo v listopadu 95 let. Už v předchozí ročence jsme zaznamenali, že se vrátila do našeho obvodu, konkrétně do LDN na Klášterní Hradisko, další akademička **doc. PaedDr. et PhDr. Jaroslava Němečková, CSc.** Konkrétně po 27 letech od povodní, které ji připravily o střechu. Jaksí snad diskrétně jsme neuvedli, že tato žena je ročník 1926. Tudíž oslavila 99. narozeniny a vstoupila do 100. roku svého života.

Další věkovití spoluobčané

Ročník 1931 – 94. narozeniny měla **Františka Novotná** (Čelakovského ulice).

Ročník 1932 – 93 let se dožila **Božena Dvořáková** (U Háje).

Ročník 1933 – 92 let měla **Zdenka Langrová** z Frajtova náměstí.

Ročník 1934 – 91. narozeniny oslavily hned tři ženy **Miroslava Nakládalová** (Frajtovo náměstí), **Danuše Punčochářová** (Jablonského) a **Anna Dušková** (Čelakovského).

Ročník 1935 – už v naší čtvrti nemá dlouhou řadu let žádného zástupce.

Ročník 1936 – 89. narozeniny měl **Jan Gajdoš** (Jablonského).

Ročník 1937 – Ioni se dožilo 88 let hned osm našich spoluobčanů: **Blažena Fialová** (Frajtovo náměstí), **Ing. Vladimír Blaho** a **Miroslav Mayer** (oba Jablonského), **Barbora Flaksová** a **Eliška Vykopalová** (obě Hlušovická), **Jaroslav Jindra** (Žitná), **Vladimíra Zlámalová** (Lamblova ulice) a **Ludmila Dvorská** (Na Hrázi).

Ročník 1938 – 87. narozenin se postupně dožila pětice: **Edita Šířoká** (U Staré Moravy), **Libuše Pospíšilová** (Jablonského), **Zdeňka Kuchařová** (Hlušovická), **Ladislav Žádník** (Polní) a **Karel Pohlídal** (Čelakovského).

Ročník 1939 – 86 let oslavili obyvatelé Hlušovické ulice **Zdeněk Šana** a **Marie Švancarová** a dále **Bohumil Šimek** (Čelakovského).

Ročník 1940 – 85. narozeniny oslavila sedmička – **Jitka Blahová** a **Josef Vojáček** (oba Jablonského), **Amalie Kameníčková** (Benýškova), **Richard Kocourek** (Na Partkách), **Adolf Janda** (Lamblova), **Hana Nepustilová** (Sušilovo náměstí) a **Vanda Zimmerová** (U Staré Moravy).

Zajímavost: V roce 2025 jsme měli 28 jubilantů v půlkulatém či kulatém věku 75, 80 a 85 let. V roce 2026, kdy se těchto jubileí dožívají ročníky 1941, 1946 a 1951, jich má být 41. Přitom rekordní je počet budoucích pětasedmdesátníků – 20.

Ještě jedna smutná: Pravidelní čtenáři ročenek vědí, že každoročně je seznam našich nejstarších spoluobčanů oproti předchozímu roku o něco „očesaný“; takový je už život – konečný. Smutnější je to u mladších lidí v rozkvětu sil: „Komise s politováním konstatovala, že nás 19. ledna po těžké nemoci navždy opustil ve věku pouhých 48 let Ing. Vilém Švec. Člověk mnoha zájmů a profesí (mj. někdejší vedoucí Hanáckého skanzenu v Příkazech). Sepisoval historii olomouckých předměstí, pořádal po nich vlastivědné vycházky, opakovaně i po Černovicích. Dále pro občany naší čtvrti připravil i komentované výstavy historických fotografií, přičemž jeho odborný zájem vycházel mj. z rodinné tradice černovířských prarodičů.“ (jih)

Volební místnost jinde. Pořadí těsnější, nová koalice by většinu nezískala

Říjnové volby do Poslanecké sněmovny v Černovíře proběhly netradičně v hasičské zbrojnici. Důvodem byla, jak o tom píšeme jinde, rekonstrukce základní školy. Volební účast byla celostátně velmi slušná – 68,95 procenta oprávněných voličů. V našem obvodu dorazilo k urnám 784 voličů, což je v procentech ještě více – 71,01.

Celostátní volební výsledky jsou snad ještě v dobré paměti. Nicméně si můžeme připomenout, že 1. ANO 2011 získalo 34,51 procent hlasů, 2. SPOLU (ODS, KDU-ČSL, TOP 09) 23,36 proc., 3. Starostové a nezávislí 11,23, 4. Česká pirátská strana 8,97, 5. Svoboda a přímá demokracie 7,78 a 6. Motoristé sobě 6,77 procenta. Za zmínku ještě stojí volební zisk hnutí Stačilo!, které skončilo „pod čarou“ a dosáhlo jen 4,30 procenta. Přestože předvolební průzkumy různých agentur dávaly tomuto levicovému sdružení vesměs výrazně vyšší šance.

Jak známo, v prosinci prezident Petr Pavel jmenoval vládu Andreje Babiše. Po čtyřleté přestávce již jeho třetí. V ní se vítězné ANO spojilo s 5. SPD a 6. Motoristy. S celkovými 108 mandáty.

Černovířské pořadí politických stran podle volebních zisků bylo stejné jako to celorepublikové. Ale pozor: Procentní rozdíly by byly výrazně těsnější: Parlamentní ANO „jenom“ 30,63 procenta, SPOLU 27,67, Starostové 10,42, Piráti 10,03, SPD 8,49, Motoristé 5,27 procenta. Mimoparlamentní Stačilo! pak pouze 3,86. Takže kdyby záleželo jen na černovířských voličích, získali by většinu ve Sněmovně naopak strany minulé vládní koalice!

(jih)

Připojená fotografie naznačuje, že vysoká volební účast v Černovíře byla ještě umocněna výzkumem brněnské Masarykovy univerzity.

Správné odpovědi Kvízu ke 150 letům černovírské školy

Pro oslavy 150 let černovírské školy jsme připravili kvíz, jehož otázky jsme poté otiskli i v Černovírské ročenke 2024. Otázky se týkaly nejen školy, ale i života v Černovíře a na Klášterním Hradisku. I když účastníci měli vždy tři možnosti pro výběr 10 správných odpovědí, nebylo to ani pro rodáky a největší znalce zrovna snadné. Proto jako autor kvízu cítím povinnost uvést ty správné odpovědi.

1. První písemná zmínka o Černovíře pochází z roku:

a) 1249 – Výročí 750 let Černovíra jsme ale slavili až o rok později, tedy v roce 2000.

2. O současném životě v Černovíře a na Klášterním Hradisku vznikla v poslední době jedna výroční publikace a Černovírské ročenky, jichž dohromady je zatím:

c) 24 – S tou loňskou 25 a nyní čtete již 26. publikaci.

3. V čele nynější školy na počátku v roce 1874 stál:

b) Martin Eš – Ostatní jména nabízená na výběr jsou smyšlená.

4. Na Klášterním Hradisku působil mj.:

c) Josef Dobrovský – známý též pod přezdívkou Modrý abbé.

5. Vůbec nejvíc dětí navštěvovalo černovírskou školu ve školním roce 1917/18. Bylo jich:

c) 471 – Je to to nejvyšší z nabízených čísel. Také si to těžko dovedu představit. I když jako příslušník silného ročníku jsem na přelomu 50. a 60. let zažil směnné vyučování.

6. Sokol Černovír vznikl v roce:

b) 1909 – Velké oslavy 100 sokolských let proběhly v Černovíře roce 2009.

7. Posledním starostou samostatné obce Černovír byl do roku 1919:

a) Karel Petr – Pamětníci vzpomínali, že se mu říkalo Tatíček Petr.

8. Černovírské náměstí je pojmenováno po zastřeleném odbojáři Ludvíku Frajtovi (1903 až 1945). V červnu 1945 se pietně ukládalo jeho tělo (spolu s Jaroslavem Pavelčákem). Událost měla účastníků:

c) 15 000 – Toto číslo se nepamětníkům zdá až neuvěřitelné. Zvláště, když si uvědomíme že účast nebyla povinná, ale spontánní.

9. Muž, který se zasloužil o budování rodinných hájů a prosadil, aby se Hromův dub stal (republikačným) stromem roku 2010, se jmenoval:

a) Jiří Košík – Jméno černovírského patriota, který žil v letech 1932 až 2018, je ještě alespoň ve vzpomínkách docela živé.

10. Kolik voličů bylo zapsáno v černovírské škole při červnových volbách do Evropského parlamentu:

b) 1061 – K tomu lze snad dodat jen to, že jde v tomto případě o volby spíše méně populární, takže ve skutečnosti v Černovíře došlo k volebním urnám jen 441 lidí, tedy 41,56 procenta oprávněných voličů. (jih)

Pozůstalí po Ludvíkovi Frajtovi aneb Vše souvisí se vším

V nyní bilancovaném roce uplynulo již 80 let od konce 2. světové války. Pro velkou většinu současných obyvatel Černovíra je to již historie. Takže osobně nemohli znát ani odbojáře Ludvíka Frajta, po němž nese jméno naše náměstí. A který se nám dostal i do loňského kvízu, na jehož otázky nyní přináší ročenka na jiném místě správné odpovědi. Až před několika týdny jsme se ale dozvěděli nové zajímavé souvislosti.

Nejdřív ale ještě připomenu publikaci 750. výročí Černovíra (1249–1999), kterou jsme připravili do tisku v roce 2000. Tehdy jsem získal kontakt, na tenkrát již 72letého syna odbojáře, na Zdeňka Frajta. Po rozhovoru s ním pak vznikl článek se vzpomínkami na otce. Podle Z. Frajta se rodina přestěhovala do Černovíra v roce 1934, právě když měl nastoupit do 1. třídy. Bydleli u paní Pastrnkové na Jablonského ulici. Otec pocházel ze Slovácka. Vyučil se se stolářem a v Olomouci pracoval v leteckých opravách Letov na Šibeníku. Byl původně sociální demokrat, ale za války se stal členem ilegálního okresního a krajského výboru KSČ. Dokonce se s ním počítalo na předsedu připravovaného národního výboru v Olomouci. V mateřském závodě se podílel na sabotážích a organizoval také sbírky pro rodiny uvězněných v koncentracích.

V rámci Moravské brigády působil v partyzánské jednotce Sever. „Maminka táto v ilegální práci pomáhala, občas jsem někam zašel i já, ale nebyl jsem příliš zasvěcován,“ vzpomíná Z. Frajt na dobu, kdy mu bylo 17 let. Jeho vyprávění tentokrát zkrátíme: Odpoledne 30. dubna 1945 měl otec předat pro maršála Jeremenka originály filmových negativů opevnění Olomouce rozvědčíku Rudé armády. Dokumenty se předat podařilo, leč setkání bylo prozrazeno a Ludvík Frajt byl v Přestavkách Němci zastřelen. Partyzáni pak ukřývali vdovu i se synem v Samotíškách v bunkru.

Slibovaná novinka je od národopisného vlastivědného pracovníka Václava Milderera. Byl autorem třísvazkových „Dějín usedlostí obcí Černovír, Klášter Hradisko a Lazce“. Zaznamenal mj., že pozemek č.p. 50 (nynější Benýškova 9) si od Pozemkového ústavu v Olomouci koupil v roce 1932 Oskar Schula, řídící učitel německé národnosti v.v. a jeho manželka Helena. Kdy byl dům dostavěn údajně zjištěno nebylo. Dle prezidentského dekretu z roku 1945 byl ale zkonfiskován. Podle rozhodnutí Krajského národního výboru v Olomouci se vložilo vlastnické právo pro Marii (vdovu) a Zdeňka (syna) Frajta. Přitom Marie Frajtová je uváděna jako pracovnice Okresního ústavu národního zdraví. A až od citovaného Zdeňka Frajta pak roku 1965 dům koupila rodina současných uživatelů – což už Milder v díle z roku 1958 samozřejmě nezaznamenal.

(jih)

Na návštěvě u rodačky Ladislavy Návělkové

Paní Ladislava Návělková, roz. Pohlídalová (*1932) patří mezi ty černovírské rodáky, kteří naši čtvrť nedobrovolně opustili po ničivých povodních roku 1997. Ostatně stejně jako její manžel Jaroslav Návělek (1925–2017).

Připomeňme si nejdříve Jaroslava Návělka, který by se loni dožil rovné stovky. V rodině se mu prý říkalo Kamoš. Byl vyučen jemným mechanikem na šicí stroje u olomoucké firmy Bartůšek. V širší veřejnosti byl ovšem znám jako sportovec – fotbalista. Hrál nejen za Černovír, ale také za Hodolany a dokonce si jej vzalo na hostování i olomoucké ASO. Po roce 1989 stál dvě desítky let v čele obnoveného černovírského Sokola.

I Ladislava Návělková tíhla ke sportu. V dětství a mládí u DTJ, později v Sokole. Současně měla ve škole jako nejoblíbenější předmět náboženství. Začala se učit švadlenou u soukromníka. Později denně dojížděla čtyři roky do Prostějova. Cílem byl tamní Prvoděv (První dělnické oděvy). Bylo to náročné dojíždění, takže později uvítala kancelářskou práci v Pramenu. Další změna byla možná překvapivější, ale vzhledem k jejímu oblíbenému školnímu předmětu vlastně logická – v rámci Československé církve husitské absolvovala kurz učitele náboženství a náboženství pak také učila jistou dobu na „měšťanské škole“ v Plumlově.

Asi nejsilnější životní zážitek L. Návělkové je z roku 1947. Jako 16letá se zúčastnila celostátního sjezdu DTJ v Praze. Za mladé předala bratru druhého československého prezidenta Vojtěchu Benešovi kytku růží. (Vojtěch, často uváděný jako Vojta Beneš, byl členem prvního československého odboje a tajného spolku Maffie, meziválečný i poválečný poslanec Národního shromáždění za Československou sociálně demokratickou stranu dělnickou.) V Lánech u hrobu TGM byla paní Návělková v roce 10. výročí prezidentova úmrtí.

Po obnově Sokola v roce 1990 začala cvičit v Černovíře s dalšími ženami i muži. Říkali si Věrná garda. Cvičili na všesokolských sletech v letech 1994, 2000, 2006 a 2012. „Na ten v roce 2018 jsem se už dívala jen v televizi a plakala,“ vzpomíná s odkazem na věk, který se zastavit nedá. „Z věrné gardy zůstala už jen gardička,“ dodává dnes již smířeně.

Ladislava Návělková se narodila svým rodičům jako jediná dcera. S manželem vychovali tři děti, mají čtyři vnuky a pět pravnuků. A obdobně pečlivě mají zpracovány také informace o svých rodičích a prarodičích.

JINDŘICH HOVADÍK

Na snímku je 93letá Ladislava Návělková a vlevo od ní další černovírská patriotka žijící mimo náš obvod Vítězslava Kauerová.

Naše spoluobčanka zaujala zaplněný Červený kostel

Hned v prvním měsíci roku – bylo to ve středu 29. ledna – uspořádala Vědecká knihovna Olomouc setkání s naší černovířskou spoluobčankou Miluškou Ottovou (*1943). Akce měla velký ohlas, posluchači zcela zaplnili prostory Červeného kostela.

O životních osudech M. Ottové jsme již opakovaně psali. Většinu lidí v hlavě utkvěla slova „ukrývané židovské dítě“. Takže jen stručně: Narodila se v Moravské Ostravě do smíšeného manželství Evžena Nováka a Amálie, rozené Mandelové. Maminka byla Židovka. Brzy po narození otec ukryl Milušku a její starší sestru Ruth před nástupem do transportu do koncentračního tábora u sedláků na statku v Trojanovicích. Ruth zde pracovala, Milušku ukrývali v seně. Jejich maminka se zase skrývala v Ostravě-Fifejdách. Rodina se setkala až po válce. Většina z širšího příbuzenstva se však jejího konce nedožila.

M. Ottová se po různých životních peripetiích ve zralém věku stala tajemnicí Okresního výboru Českého svazu bojovníků za svobodu v Olomouci. Jezdí přednášet o svém osudu a holokaustu po nejrůznějších školách. Její lednové vyprávění na posluchače silně emocionálně zapůsobilo. A setkání ještě umocnilo promítnutí zhruba čtyřicetiminutového filmu „Holocaust v Čechách a na Moravě. Hlasy, na které se nedá zapomenout“.

(text i foto jih)

Vojenská nemocnice se mění – a nezapomíná ani své okolí

I v roce 2025 probíhal ve Vojenské nemocnici Olomouc, jejíž podstatná část je situována v prostorách Národní kulturní památky Klášterní Hradisko, čilý stavební ruch. V předchozích několika letech byla zrekonstruována většina lůžkových oddělení a ambulancí. V průběhu těchto prací došlo i k rekonstrukci klášterní knihovny, kde byl zabezpečen krov, pod památkářským dozorem zrekonstruována podlaha a instalovány nové regály. Zcela změněno bylo osvětlení a obnovena výmalba spodní části knihovny. Její dispozice byla moderně, ale přitom citlivě adaptována pro široké využití jako multifunkční školící, konferenční a kulturní prostor.

Do postupně rekonstruované bývalé prelátské zahrady Černovířská ročenka záměrně nakoukla v šeru adventního podvečera.

Zásadní práce však probíhají v bývalé prelátské zahradě opatství. Zahradu jsme nabyli do majetku v roce 2017 ve značně zanedbaném stavu. Měli jsme záměr využít ji ve prospěch našich klientů a návštěvníků a chtěli jsme dokončit rekonstrukci poslední části národní kulturní památky. Všechny aktivity probíhaly pod kuratelou pracovníků Národního památkového ústavu v Olomouci. I proto uspěl asi až dvanáctý projekt v pořadí. Jeho základem je původní dispozice zahrady z roku 1749 vyobrazená Gustavem Adolfem Müllerem na dochované vedutě. Zahrada tehdy byla koncipována jako francouzský park s fontánami a symetricky situovanými cestami. Poté, kdy povinný archeologický průzkum potvrdil zmíněné vyobrazení, jsme před několika lety zahájili rekonstrukci. Ta probíhá ve třech etapách. První aktivitou bylo vybudování opěrných zídek a obnovení parkového charakteru větší části zahrady. Druhá, která byla nyní dokončena, zahrnovala obnovu a opravu západní a jižní části ohradní zdi s obnovením bran. A třetí, právě začínající, naváže vybudováním odstavných ploch včetně ploch pro případné rozvinutí polní nemocnice. Součástí této etapy bude do-

končení opravy ohradní zdi na východě a severu. Ukončení rekonstrukce plánujeme nejpozději ve druhé polovině roku 2026. Financování z velké části pokývají dotace IROP, podstatnou část pak hradí přímo Vojenská nemocnice Olomouc a využili jsme i dotace z ministerstva obrany. Celkové náklady přesáhnou 100 milionů korun.

Zahrada je krásná! Již nyní je od rozednění do soumraku přístupna veřejnosti, můžete sami posoudit. Vybudovali jsme dvě nové kašny, altány, chodníky a mlatové cesty. Zahrada je vybavena lavičkami, je osázena lípami, habry a okrasnými jabloněmi. Přesně podle návrhu zahradního architekta byly zbudovány záhony. Vznikají nová schodiště pro snadnější přístup z LDN, jedno je vybaveno i plošinou pro vozíčkáře.

Bohužel ani naše zahrada se nevyhnula útoku vandalů. Stupidní čmáranice způsobila škodu převyšující 30 tisíc korun, což už je škoda nikoli malá a jde o trestný čin až s možností odnětí svobody. Ta škoda je tak vysoká i proto, že technologie, které byly při rekonstrukci národní kulturní památky použity, kopírují postupy z doby baroka, jsou tedy značně nákladné. A například veškerý zdicí materiál, který bylo možno zachránit, se musel očistit a znovu použít! Vandal tak zmařil obrovské pracovní nasazení lidí, kteří se opravě věnovali. Díky mimořádně vstřícnému přístupu Městské policie Olomouc je nyní zeď střežena kamerami a její ochrana bude ještě více prohloubena.

Věříme, že po ukončení rekonstrukce se občanům Olomouce vrátí prostor, který ocení. V bezprostřední blízkosti zahrady se nachází nově rekonstruovaná klubovna skautů a plánuje se i hodnotná úprava městských ploch na východ od zahrady. Lokalita by tak mohla ožít a vymanit se z pověsti zanedbané části města.

*plk. gšt. v. z. MUDr. MARTIN SVOBODA
ředitel Vojenské nemocnice Olomouc*

Kolik má Černovír ulic, domů. A náměstí?

Položil si laskavý čtenář někdy otázku, kolik je v Černovíře ulic a která z nich má nejvíce domů? Přiznám se, že já vlastně doposud ne. Ale je to docela zajímavá otázka.

Zkusme si na to nejdříve odpovědět bez přemýšlení. Asi většina z nás by na první dobrou řekla, že to musí být Jablonského ulice. Ale pozor! Polovina domů, tedy těch se sudými čísly orientačními, je na katastru Klášterního Hradiska.

Tuto otázku si položil už koncem padesátých let písmák Václav Milder. Tehdy napočítal v Černovíře 16 ulic s 250 domy. Plus pět dalších: strážní domky v Černovířském lese a u Trusovického potoka, samotu u soutoku tohoto potoku s řekou Moravou, vodárnu a také – jak doslova uvádí – Lazeckou citadelu. Čili celkem 255 domů obydlených. A k tomu ještě osm domů zaniklých včetně neobydlených.

Od roku 1958 se toho hodně změnilo. Například historik Milan Tichák v roce 2009 eviduje i ulici Žitnou. Ještě však stále ne o něco mladší ulici Malé Vlčiny. A pro mnohé

překvapivě ani ulici Na Vlčinci. Tehdy tak byly tímto názvem označeny pouze domy ležící v katastru Klášterního Hradiska.

Milder tedy shrnuje a dvakrát podtrhuje: jedno náměstí a 16 ulic. Pak ale dodává zajímavou pointu k 9. máji 1959 – k tomuto květnovému dni se totiž tehdy slavilo osvobození Československa: Mezi ulicemi Hlušovickou, Černovířskou a Na Partkách bylo slavnostně otevřeno druhé náměstí – Budovatelů. Pamětníci a kronikář Jan Drábek název upřesňují: Náměstí mladých budovatelů.

A jak tedy vypadal koncem padesátých let žebříček černovířských ulic? Nejvíce jich tehdy stálo v Hlušovické ulici – rovných 40. U Stavů stálo 27 domů, na Frajtově náměstí 24, v Černovířské ulici 23. Jablonského ulice se umístila až jako 5. v pořadí s 22 domy. Znovu ovšem musím připomenout, že šlo jen o černovířskou část této frekventované ulice. Dalších sedm ulic mělo ještě dvouciferný počet domů – tedy mezi desítkou a dvacítkou. Nejméně jich pak stálo U Háje (9), U Staré Moravy (5), na Polní ulici (4), Na Sezníku (3) a pouhé dva Na Hrázi.

Černovíř se ale dál vyvíjel. Nejvíce změn asi vyvolaly ničivé povodně v červenci 1997, po nichž bylo provedeno přes šedesát demolic. Zjevně nejvíce se to týkalo Černovířské ulice, ale i mnoha dalších. Zvláště těch, kde převládaly starší domy z vepřovic. Většinu se jich podařilo obnovit na stejných místech. A za těch už bezmála 70 let od Milderových časů pokračovala výstavba nových domů – mj. i zahušťováním, zastavováním proluk mezi domy. Třeba právě na Jablonského ulici, což si autor těchto řádků, byť zprvu jen jako víkendový návštěvník, docela živě pamatuje.

(jih)

Dělnický dům v Černovíře – pěkně od začátku

Snad každý z černovířských občanů musí s určitým studem čelit dotazům lidí z jiných částí města – na tu budovu v žalostném stavu u mostu spojujícího Černovíř a Lazce. Ostatně „dobře“ se umístila i v někdejší anketě Olomouckého deníku, kdy se hledala největší ostuda města. Dělnický dům prostě nenašel vlastníka, který by tuto budovu nejen koupil, ale také zrekonstruoval.

Situace se zdá být složitá. K pochopení současného stavu je nutné se podívat do samotných začátků. Dělnická tělovýchovna jednota (DTJ) v Černovíře vznikla z popudu sociální demokracie v roce 1909. Čili ve stejném roce a jen o měsíc později než černovířský Sokol. Již v roce 1910 měla jednota 120 členů. Za první světové války většina mužů narukovala a činnost ustala. Ve válce padlo 14 členů DTJ. Akce se konaly v hostinci Ferdinanda Dohnala. Za cvičební místnost sloužila prozatímní dřevěná hala umístěná v zahradě hostince.

V roce 1929 odkázala členka DTJ paní Vojáčková jednotě dům na Jablonského ulici v hodnotě 78 000 korun. DTJ měla v té době už 326 členů a prostory v hospodě jejím aktivitám nevyhovovaly. V roce 1933 zakoupila DTJ od kováře Jana Navrátila pozemek za 18 000 korun a rozhodla o stavbě samostatné tělocvičny vlastním

nákladem. Ambiciózní projekt nakonec představoval budovu se sálem, jevištěm, hostinskou provozovnou a spolkovými klubovny, včetně nejmodernějšího zařízení, to vše v hodnotě 400 000 Kč. Takovou částkou DTJ nedisponovala, a proto byla vypsána členská půjčka a uzavřena smlouvou o právu zástavy se Záloženským spolkem v Černovíře ve výši 70 000 Kč. Samotné stavební práce měly být prováděny brigádnicky členy jednoty. Museli být přijati námezdní pracovníci. Bylo to v době hospodářské krize a hodinová mzda činila 1,30 Kč.

Stavělo se ale rychle. V květnu 1933 byla podána na město žádost o povolení stavby, povolení ke stavbě přišlo v červenci a už v prosinci 1934 žádal investor (DTJ) o kolaudaci. Vzhledem k tomu, že na stavbě zjistila komise změny oproti plánu a nedodělky, bylo vydáno povolení k provozu pouze prozatímní. Definitivní povolení k provozu město vystavilo 13. února 1936. Zdá se to vzdálená historie, ale ještě v roce 2000 jsme mluvili s tehdy 91letou Cecílií Schneiderovou z Jablonského ulice. A ta nám poskytla fotografii ze stavby, na níž je v partě i její manžel František.

Licenci na provozování živnosti hostinské získala jednota po značných potížích a intervencích soc. dem. poslanců. V Černovíře byla značná konkurence a opakovaná žádost byla kladně vyřízena až po dvou letech od podání žádosti. Hospodu tělovýchovná jednota pronajímala.

V roce 1938 prošla nově stavba zatěžkávací zkouškou, když byly dolní místnosti zcela zatopeny. Což se opakovalo také později v letech 1981 a 1997.

V letech 1939 až 1945 byla činnost DTJ, stejně jako jiných organizací, zcela zastavena. Zařízení tělocvičny a sálu okupanti odvezli neznámo kam a v budově bylo zřízeno skladiště pro účely vojenské a civilní obrany. Po osvobození byla činnost DTJ obnovena až v roce 1946 poté, kdy Československá obec sokolská odmítla záměr vlády na sjednocení tělovýchovy.

Po sloučení tělovýchovy bylo vlastnictví Dělnického domu připsáno na Československou obec sokolskou v Praze. Bezprostředně poté se v obci z iniciativy místní organizace KSČ začal prosazovat názor, že by měl být dům využíván přednostně jako osvětové zařízení. To se stalo v roce 1958, ale to už dům vlastnila TJ Slovan Černovír. Dluh na budově vážnoucí trval pravděpodobně až do měnové reformy v roce 1953. Ještě v roce 1949 přišlo jednotě sokolské Černovír oznámení Hanáckých pivovarů Olomouc, že jsou držiteli zástavního listu v hodnotě 100 000 Kč na Dělnický dům. Vzhledem k tomu, že měnová reforma zrušila zástavní listy vystavené po roce 1945, je pravděpodobné, že byl zlikvidován stejně jako zástavní list na dluh vážnoucí na Sokolovně, který držela Okresní spořitelna v Olomouci.

V prosinci 1986 provedli zástupci geologického výzkumu na žádost výboru Slovanu Černovír prohlídku budovy. Při ní zjistili, že horní stavba vykazuje značné trhliny a při vstupu do sálu odtržení nosného zdiva – pravděpodobně v důsledku nerovnoměrného sedání objektu. Firma navrhla zabezpečení budovy maloprofilovými pilotami do pevného podloží a zpevnění vrchní stavby přepjatými lany vedenými v drážce zdiva. Rozhodující pro Slovan byl odhad částky potřebné ke statickému

zajištění uvedenými metodami, který zněl na milion korun. Takovou částkou však Slovan nedisponoval ani zdaleka, a proto výbor v zájmu zachování osvětového domu pro Černovír prodal Dělnický dům Restauracím a jídelnám za 450 000 Kč. Tuto částku také na účet obdržel. Podle znaleckého posudku činila v té době cena nemovitosti 325 634 Kč. Hospodářská smlouva nese datum 10. října 1989. Podnik Restaurace a jídelny zanikl a majitelem objektu se stalo družstvo Kret Olomouc. Od družstva přešlo vlastnictví nezjistitelnými cestami na soukromou osobu a stav nemovitosti je nyní takový, jakým na první pohled je. Snad jen jména přechodných vlastníků se mění. (red)

Kde byl obecní chudobinec

Nekonečné jsou debaty o životní úrovni, o sociálním zabezpečení, prostě o tom, zda dříve bylo líp. No, pokud bychom se v Černovíře podívali až do dob Rakousko-Uherska, tak by to to lidem zhýčkanými auty, ústředním topením, mobily či sluchátky a supermarkety asi moc nevonělo. Obdobně jako těm, kteří se tehdy propadli někam ke dnu pomyslného společenského žebříčku.

„Obecní chudobinec byl v Černovíře v č.p. 46 na Heydukově ulici v sousedství mýta. Sloužil za obydlí chudých černovířských občanů,“ připomíná písmák Václav Milder. Už v roce 1921 ale dům koupilo „Družstvo pro zvelebování hovězího dobytka v Černovíře“. A to zde zřídilo inseminální stanici s obydlím ošetřovatele. Koncem 2. světové války při ústupu Němců před Rudou armádou byl domek v květnu 1945 spolu se sousedním domem č.p. 53 zasažen leteckou pumou a vyhořel. Zbytky pak byly odstraněny a místo ozeleněno.

Ale vraťme se k sociálně slabým. Milder dokumentuje neutěšené sociální poměry uvedením konkrétních 11 jmen žebráků z místní farní matriky. Převážně z 19. století. Mezi nimi je i žebračka Mariana Burčíková, která měla v čase svého úmrtí v roce 1886 kupodivu krásných 100 let. A taky zaznamenává jednu svatbu ve farním kostele. Žebrák Šimon Burda ze zaniklého předměstí Ostrov si 21. března 1696(!) bral za ženu Magdalenu, dceru Jakuba Korchla z Bělidel. Také oba svědci – Šimon Koutný a Matouš Hubka – byli uvedeni jako žebráci.

Milder to porovnává se „současností“, tedy s rokem 1958, kdy své dílo završuje. „Kdy již není více žebráků a kolovrátkářů.“ V městském obvodu VII Olomouc – Černovír tehdy žilo 422 důchodců. Průměrný měsíční důchod činil 429 korun a 30 haléřů. I při vědomí, že koruna měla tenkrát násobně větší kupní sílu, musíme z dnešního pohledu přinejmenším říct: nic moc. (jih)

Rok v ZŠ a MŠ Petřkova ve znamení rekonstrukce

Začátek roku 2025 se u nás ještě stále nesl v duchu dobrého pocitu z vydařených podzimních oslav 150. narozenin naší školy. Jaro jsme si s dětmi zpestřili vyzdobením břízky ve velikonoční Šemberově ulici. Brzy poté jsme se ale museli začít připravovat na plánovanou rekonstrukci budovy školy. Už dávno potřebuje novou fasádu a zateplení, takže jsme všichni nová energetická opatření přivítali s nadšením.

Do konce školního roku jsme tedy organizovali, kde náš nový školní rok začne. Když bylo rozhodnuto, která náhradní pracoviště nás přijmou, mohli jsme začít chystat stěhování. Z těchto důvodů bohužel neproběhla letní zahradní slavnost. Do konce června jsme třídili, balili, zalepovali, vyklízeli a připravovali tak celou školu na velký přesun. Naštěstí máme ochotné rodiče školáků, někteří neváhali a se stěhováním nám pomohli. Děkujeme!

Mateřské škole poskytli útočiště černovírští hasiči. Třem, početně menším třídám, nabídla k užívání svůj 5. pavilon ZŠ Demlova, kde je také provizorní odpolední družina. A dvě větší třídy z naší školy přivítali ve svých prostorách na nově vzniklé škole Začít spolu v Přichystalově ulici. Na Nový svět vozí 50 dětí školní autobus, hrazený zřizovatelem školy, také děkujeme. Práce ve škole plynou v rychlém tempu, ze staveniště se stává pomaličku zase místo, které důvěrně známe. I když nám v náhradních prostorech není zle, už se všichni zase těšíme tam, kde to máme nejraději – domů, na Petřkovu.

Touto cestou bych chtěla velmi poděkovat všem institucím, které nás, i přes různá omezení a těžkosti s tím spojené, u sebe uvítali s otevřenou náručí. Ještě větší dík patří všem trpělivým rodičům našich žáků. Nejsou to jen dočasné komplikace pro nás, ale i pro ně. I proto je téma letošního školního roku na ZŠ Petřkova příznačné – Cestování.

*Text a foto u článku i na zadní straně obálky
TEREZA RICHTEROVÁ,
předseda SRPŠ*

Černovířští hasiči oslavili 85 let sboru

V uplynulém roce působilo ve sboru celkem 65 členů, z toho 13 žen, 29 mužů a 23 dětí. Rok jsme zahájili přípravami na 11. ročník Hasičského bálu, který se uskutečnil 8. března na hasičské zbrojnici.

Zároveň členové sportovních družstev a Kolektivu mladých hasičů začali během jarních měsíců přípravu na sportovní sezonu. Nově bylo založeno sportovní družstvo žen. Všichni se během roku pravidelně scházeli a pilně trénovali, aby následně své dovednosti zúročili na soutěžích. Velkého úspěchu dosáhly mladé hasičky Ella Drahotuská a Stela Richterová, které se probojovaly do krajského kola v běhu na 60 m s překážkami.

Ani dospělí členové sportovních družstev nezaháleli. Reprezentovali nás na celkem 17 soutěžích v požárním sportu (z toho dvě soutěže byly veteránské) a celkem 17 soutěžích typu „Nejtvrdší hasič přežije“ a jedna soutěž typu FCC. Dále náš sbor byl reprezentován i na třech soutěžích v běhu na 100 m s překážkami. Současně jsme se soustředili také na přípravu dalších naplánovaných akcí. Hned první dubnovou sobotu proběhla v areálu zbrojnice soutěž typu „Nejtvrdší hasič přežije“ Hasičský víucebo 2025.

V sobotu 26. dubna byl uspořádán jarní sběr železného šrotu a vysloužilých elektrosportřebičů. Ihned na to jsme svoji veškerou činnost zaměřili na doladění příprav na oslavy 85. výročí založení sboru, které se konaly 7. června. Tento slavnostní den jsme zahájili průvodem po Černovíře za doprovodu dechové hudby Dolanka, Bohuňovických mažoretek, mnoha zástupců spřátelených sborů a významných hostů. Po návratu průvodu na hasičskou zbrojnici mohli účastníci oslav zhlédnout vystoupení mažoretek. Následoval slavnostní nástup hasičů spojený s předáváním vyznamenání členům SDH Olomouc-Černovír a poděkování hostům a spřáteleným sborům. Po této oficiální části byla pro účastníky připravena ukázka činnosti kolektivu mladých hasičů v podobě požárního útoku. Během celého dopoledne bylo možné prohlédnout si fotografie dokumentující činnost sboru nebo vystavené požární automobily, mimo jiné i veterána Praga RN z SDH Doloplazy. Na program oslav volně navázal odpolední program Kácení máje. V rámci této akce si na své přišly především děti, pro které byla nachystána řada soutěží, skákací hrad, malování na obličej či oblíbená pěna. Zároveň jsme využili příležitosti a účastníkům byla předvedena ukázka nesprávného i správného postupu hašení hořícího oleje na pánvičce. Další tradiční akcí, na které se spolupodíleli naši členové s členy z SDH Olomouc-Chválkovice a SDH Olomouc-Droždín, byl letní dětský tábor. Stejně jako v uplynulých letech, proběhl v druhé polovině července na základně ostravských pionýrů v Čermné ve Slezsku. V úterý 26. srpna se naši členové spolupodíleli na realizaci „Rozloučení s prázdninami s hasiči a městskou policií“, které uspořádalo statutární město Olomouc, odbor ochrany, pod záštitou pana primátora Miroslava Žbánka na Horním náměstí.

Na titulní straně je snímek Víta Špilhávky z oslav 85. výročí založení hasičského sboru. U článku pak foto z tradičního Hasičského bálu.

Od 1. září jsme se začali o část prostor hasičské zbrojnice dělit s MŠ Petrkova, která během prázdnin začala procházet rekonstrukcí. I přes to jsme 1. listopadu uskutečnili podzimní sběr železného šrotu a vysloužilých elektrospotřebičů. V průběhu roku naši členové v rámci činnosti sboru v oblasti požární prevence uskutečnili několik akcí pro mateřské a základní školy. Pro děti v rámci různých akcí pořádaných v Olomouci a blízkém okolí připravili nespočet hasičských pěn.

Naši členové působící zároveň také v Jednotce požární ochrany Olomouc (družstvo Černovír) v uplynulém roce vyjžděli k přibližně 90 zásahům, když polovinu z nich tvořily výjezdy k požárům, čtvrtinu pak dopravní nehody a zbývající část patřila technické pomoci. Rok jsme opět zakončili prosincovou Výroční valnou hromadou sboru.

Touto cestou děkuji všem sponzorům, kteří nás loni podpořili finančně či věcně. Ráda bych jmenovala především Statutární město Olomouc, KMČ Černovír a Klášterní Hradisko a Sběrnu Olomouc-Černovír.

JITKA SOUČKOVÁ,
starostka SDH

Sokol (opět) s novým vedením

Prvního listopadu 2025 proběhla v Sokole Černovír volební valná hromada a došlo k některým změnám ve vedení naší sokolské organizace.

Starostou se stal bratr Martin Čechovský, jednatelkou sestra Leona Švecová, hospodářem bratr Dušan Lánský. Dalšími členy výkonného výboru jsou sestra Irena Vyroubalová a bratr Vojtěch Holický. Členy revizní komise byli zvoleni Jana Grygárková, Iveta Navrátilová a Libor Kovář.

Budeme se snažit starat o Sokol s péčí řádného hospodáře a ještě víc „otevřít“ areál Sokola široké veřejnosti, spolupracovat s místními dobrovolnými hasiči, fotbalisty Slovanu Černovír a komisí městské části při pořádání různých kulturních akcí v areálu Sokola.

Zatím první jistá akce je Dětský den, který se uskuteční dne 20. června. O detailech akce ještě budeme informovat. Jsem starostou krátce, ale jeden krásný zážitek už mám za sebou. Měl jsem tu čest, poblahopřát jménem Sokola sestře Evě Šiškové ke krásnému životnímu jubileu, a to k 95. narozeninám. Samozřejmě až po tom, co s ostatními sestrami docvičila tradiční úterní sestavu! Snad těchto krásných zážitků bude jen přibývat. Jinak samozřejmě přeji jménem Sokola Černovír všem lidem do nového roku hodně štěstí a zdraví.

MARTIN ČECHOVSKÝ, starosta

Fotbalový rok Slovanu Černovír

Rok 2025 přinesl Slovanu spoustu radostí, ale i starostí a problémů, jak je tomu koneckonců i v běžném životě.

Hned na úvod roku se konala volební valná hromada, na které již na vlastní žádost nekandidoval do výkonného výboru Slovanu jeho dlouholetý člen a také dlouholetý autor této rubriky – Martin Suchánek. Martinovi patří velké poděkování za to více než čtvrtstoletí práce ve Slovanu, ať už na pozici jednatele, pokladníka, člena výboru či trenéra různých věkových kategorií. Přejeme Martinovi všechno nejlepší v jeho soukromém životě a třeba se ještě někdy v budoucnu naše cesty opět spojí.

Zásadní investiční akcí Slovanu v minulém roce bylo vybudování travnaté tréninkové plochy na pozemcích původních zahrádek. Dnes již můžeme s úlevou říct „Máme hotovo!“ I přes finanční podporu Statutárního města Olomouce, za což patří jeho představitelům velké díky, by se tato téměř milionová investice neobešla bez výrazné podpory rodičů a přátel Slovanu, kteří klubu darovali více než 135 tisíc korun. Za to jim všem patří velké uznání a poděkování! Na podzim se pak Slovanu, díky spolupráci s SK Sigma a Statutárním městem Olomouc, podařilo získat střídačky z Androva stadionu, čímž jsme zase o ten pověstný krůček přiblížili úroveň našeho areálu současným požadavkům.

TJ SLOVAN Černovír Muži 2025/2026

Horní řada : Strouhal J., Žvátora J., Máčala L., Perič D., Čebiš P., Hrstka T.
Prostřední řada : Pecl V., Torres G.R., Pšotka T., Domanský R., Spáčil M.
Spodní řada : Spáčil L., Charykov B., Zatloukal F., Pšotka Š., Pulkert E., Rábel T.,

Co se týká společenské úlohy klubu, na začátku června proběhl již tradiční Dětský den Slovanu v areálu našeho klubu a v listopadu v sokolovně 4. ročník „Černovírské stmelovačky“, tentokrát za účasti oblíbené rockové skupiny Trifid. Z dobrovolného vstupného na Dětský den a části výtěžku ze vstupného na mistrovská utkání pak Slovan, stejně jako roky předchozí, daroval Nadaci Elenka 11 tisíc korun, které slouží hendikepované Elence Vojtkové ke zlepšení atributů jejího života.

Ale pojďme k té zásadní činnosti Slovanu. A tou je ta sportovní. A začneme od kategorie, která je nejvíce na očích, a tou jsou muži.

Do jarní části I.B třídy vstupoval náš mladý celek ze 4. místa. Hned v úvodu ale přišla tvrdá srážka s realitou v podobě dvou proher na hřištích soupeřů. Oba sice patří k těm nejlepším celkům v soutěži, ale i tak se prohry 3:1 v dohrávce z podzimu v derby v Chomutově a 2:0 ve Velkém Týnci, obzvláště po povedené zimní přípravě, ve které dokázal Slovan zdolat například i účastníka Krajského přeboru Konici 2:0, nečekaly. Do týmu se lehce vkradla nervozita, což dokumentovaly i dva nadcházející zápasy s celky ze spodních pater tabulky – domácí utrápená výhra 2:1 s Protivanovem a remíza 2:2 ve Vícově. Následně ale přišly čtyři výhry v řadě proti Haňovicím (2:1), ve Slatinicích (3:1), s Olšany u Prostějova (9:0) a v Doloplazích (4:3), následovány remízou 1:1 v Lutíně. Jenže pak přišlo první jarní domácí zaváhání proti stále se lepším Lužicím (1:2). Následující dvě výhry 4:0 v Pňovicích a především v domácí odvetě s Chomoutovem byly povzbuzením do závěrečných dvou kol soutěže, ve kterých byly Slovanu soupeřem nakonec oba postupující celky. Leč oba zápasy Slovan nezvládl. Prohra 4:0 na hřišti „ustřelených“ Mostkovic ani příliš nepřekvapila,

zato domácí, více než smolná, prohra 1:2 s překvapením jara z Příkaz (ztratily pouhé dva body!) ano. Nakonec tedy z toho bylo, s bilancí 14-4-8 46 bodů při skóre 67:41, čtvrté místo tabulky. Nejlepšími střelci týmu byli Eduard Pulkert (15 gólů), Bohdan Charykov (9 gólů) a Petr Čebiš (8 gólů).

Do nového soutěžního ročníku I.B třídy, nyní již pod novým označením 7. liga, posílil trenéra Tadeáše Psotku na pozici asistenta Gabriel Renat Torres, který se posunul z pozice hlavního trenéra dorostu.

V hráčském kádru pak došlo k drobným změnám, když Slovan opustili David Zdráhal (Sokol Kožušany, 6. liga), do Prahy se odstěhoval za prací Jan Švancara (Slovan Bohnice, 7. liga) a na jižní Moravu Michal Kalvach (Sokol Radějov, 8. liga). Nově se pak v dresu Slovanu představili Jan Mastný (Sokol Plzeň-Černice, 8. liga), Jiří Strouhal (SKP Moravská Třebová, 6. liga) a z dorostu Tomáš Janalík, Vojtěch Pelcl a Michael Petřek. Všem nyní již bývalým hráčům děkujeme a přejeme všechno nejlepší nejen v jejich fotbalové kariéře, ale i v osobním životě – a těm nově přichozím, ať se jim v dresu Slovanu daří!

V rámci přípravy proběhlo „příměstské“ soustředění v Nedvězí a přípravné zápasy, ve kterých Slovan postupně vyzval Čechovice (6. liga, 4:3), v rámci tradičního Mikšíkova memoriálu domácí Chvátkovice (6. liga, 2:3) a Bělkovice (7. liga, 0:1), v generálce na soutěžní utkání pak podlehl Slavonínu (6. liga) 1:2.

Cíl do sezony byl jasný: pohybovat se na špičce tabulky a pokud to bude reálné, pokusit se zabojovat o postup. Vstup do sezóny vyšel Slovanu parádně. V úvodních čtyřech kolech postupně zvítězil v Pňovicích (3:1), s Bělkovicemi (6:1), v Haňovicích (3:0) a s Doloplazy (4:0). Pak ale přišlo domácí zaváhání se Slatinicemi (1:2), následované parádním zápasem s Přáslavicemi (5:2). K utkání o první místo se tak jelo na hřiště letos výborných Lužic, které ale nedaly Slovanu šanci a zvítězily 3:1. Toto utkání jako by hráče poznamenalo a následoval ostudný domácí propadák v derby s Chomoutovem (2:5). V posledních pěti utkáních Slovan zapracoval na defenzivě, inkasoval pouze dvakrát a hned čtyřikrát neinkasoval, ale stejně z toho byly, kromě výher ve Vícově (3:0) a Brodku u Konice (1:0), dvě naprosto zbytečné remízy s Plumlovem (0:0) a v Lutíně (2:2). Potěšilo ale domácí vítězství v posledním kole nad výborným Velkým Týncem 1:0. V podzimní části soutěže tak dosáhl Slovan bilancí 8-2-3, získal 26 bodů při skóre 32:16. To vše zatím stačí na 3. místo se stejným bodovým ziskem, jako má druhý Velký Týnec a čtvrtý Chomoutov. Na první Lužice ztrácí Slovan šest bodů, na páté Slatinice má naopak sedm bodů náskok. Hned první jarní utkání, ve kterém Slovan zavítá do Velkého Týnce, může hodně napovědět o ambicích mužstva do odvetné části soutěže. Nejlepším střelcem Slovanu jsou prozatím kapitán týmu Eduard Pulkert a Michael Petřek (oba 7 gólů).

Dorost měl v Krajském přeboru před sebou těžký úkol: pokusit se o malý zázrak!

Po totálním propadáku v podzimní části, totiž okupoval poslední místo tabulky s jedinou výhrou a ziskem pouhých čtyř bodů. Kluci se ale pod vedením trenérské

dvojice Gabriel Renat Torres a Adam Majer semkli, už výborné nastavení v přípravě ukazovalo progres, a to se projevilo na jaře i na hřišti. Pět výher, remíz i porážek znamenalo konečných 26 bodů a o bod předposlední místo v tabulce a tým záchranu. Jako rozhodující se nakonec ukázalo utkání 21. kola, v němž Slovan zvítězil 2:1 v Konici, kterou v konečném zúčtování nechal právě pod sebou, gólem z 87. minuty. Nejlepším střelcem týmu byl suverénně Tomáš Janalík, který skóroval ve dvaceti případech.

Že je ale dorost, který už dlouhá léta úspěšně doplňuje kádr mužů vlastními odchovanci, za což jsme neskutečně rádi, v situaci, kdy se dostal i díky početně slabším ročníkům do výsledkové krize, nám je zcela jasné. Navíc před novým soutěžním ročníkem opustilo kádr Slovanu šest hráčů do mužských týmů a další čtyři hráči, kteří zamířili do mládeže 1. HFK (Holice). Tito všichni zaznamenali hned 48 z 54 vstřelených branek. V soutěži, kde nastupují hráči hned čtyř ročníků narození, má pro letošní sezónu v tom nejstarším (2007) Slovan pouze šest hráčů a v ročníku 2008 ani jednoho... Hned polovinu kádru pak tvoří loňští starší žáci (2010), kteří se do dorostu posunuli spolu s trenérem Jiřím Strouhalem. Na podzim to tak prozatím stačí na předposlední, 15. místo, se ziskem 9 bodů a náskokem jednoho bodu na poslední Chválkovice. Na jaře tak čeká dorost pořádná šichta a snad i zopakování letošní jarní jízdy za záchranou.

A právě starší žáci pod vedením trenérské dvojice Jiří Strouhal – Bořivoj Petřů byli nejlepším týmem Slovanu v minulé sezóně.

V rámci Krajského přeboru starších žáků skončili se ziskem 50 bodů na krásném třetím místě, když před sebe pustili pouze celky Milo Olomouc-Nové Sady (59 bodů) a FK Šternberk (54 bodů). Nejlepšími střelci týmu byli Filip Dub (17 gólů), Tobias Petřů (16 gólů) a Daniel Strouhal s Jakubem Lorencem (po 13 gólech).

Do podzimní části vstoupili starší žáci, jak už to tak v těchto kategoriích bývá, se zcela obměněným kádrem. Hned jedenáct hráčů zamířilo spolu s trenérem Strouhalem do dorostu, z mladších žáků se pak spolu s trenérskou dvojicí Svatopluk Dvořák – Martin Novák přesunulo deset hráčů. Kluci se dlouho prali s adaptací na větší hřiště a větší počet hráčů a na podzim to stačilo na 12. místo se ziskem 10 bodů a náskokem sedmi bodů na poslední dvojici týmů. Progres ve výkonech týmu byl ale vidět každým zápasem, když například v předposledním kole trápili na domácím hřišti suveréna soutěže z Chválekovic, který ztratil jen jeden bod, a padli až gólem z předposlední minuty 1:2. Tak snad se i díky plánovanému soustředění tým ještě více dá dohromady a na jaře bude podávat zlepšené výkony podobné těm z konce podzimu. Nejlepšími střelci týmu byli Dominik Drábek (5 gólů), Lukáš Matěj a Mykhailo Veklych (po 4 gólech).

Mladší žáci rovněž předvedli v minulé sezóně Krajského přeboru parádní výkony, které je pod vedením trenérské dvojice Dvořák – Novák vynesly až na čtvrté místo se ziskem 51 bodů.

Nejlepším střelcem týmu byl Mykhailo Veklych (23 gólů), následován dvojicí Tomáš Krch a Tobias Petrů (11 gólů).

Pro letošní soutěžní ročník se tohoto týmu ujala trenérská dvojice Petr Zoubek – Oldřich Foret. Ke čtrnácti hráčům ročníku 2013 se připojilo dalších dvanáct hráčů ze starší přípravy a na podzim jim to dohromady slušně klapalo, když řádil především Adam Benčík, autor 16 gólů. Osm výher + pět proher = 24 bodů, 5. místo. Spokojenost. Jen tak dál!

V kategorii přípravek má Slovan obsazené kategorie jak starších, tak mladších přípravek.

Starší přípravy mají dva týmy – jeden v Krajské soutěži a jeden v Okresní soutěži, mladší pak pouze v Okresní soutěži. V těchto soutěžích hrají družstva turnajově, bez celkové tabulky, protože celkové pořadí není vůbec důležité. V jarní části působila u starší přípravy dvojice trenérů Zoubek – Foret, u mladší pak Tomáš Tempír s Petrem Vaščákem, na podzim se ke starší přípravce posunul Tomáš Tempír, kterému pomáhají Zdeněk Brož a Radek Šindelář, u mladších je Petr Pančocha. Ten byl v jarní části trenérem těch úplně nejmenších, jak my říkáme „školičky“. Tito nejmenší se neúčastní žádné oficiální soutěže, pouze získávají základní pohybové návyky a seznamují se se základními fotbalovými dovednostmi. Na podzim vede tuto kategorii kapitán týmu mužů Eduard Pulkert.

Musíme zmínit, že jsme velice rádi, že máme obsazené všechny kategorie.

Každé léto provádíme kontaktní náборы formou ukázkových tréninků v MŠ Černovír, Svatoplukova a Demlova, což nám zajišťuje doplňování nových členů. Těch je ale, vlivem „nástupu“ slabších ročníků míň a míň a musíme se tak na tyto nejmenší v budoucnosti ještě více zaměřit.

Závěrem využíváme této tradiční příležitosti a děkujeme ještě jednou nejen všem výše uvedeným trenérům, rodičům, sponzorům a partnerům Slovanu Černovír, ale také všem dalším, kteří se podílí na, pokud možno bezproblémovém, chodu klubu a bez kterých by to prostě nešlo, za jejich práci a podporu v roce 2025. A také našim úžasným fanouškům ULTRAS SLOVAN, kteří jsou prostě skvělí!

Nejen všechny příznivce Slovanu, ale i vás, kteří jste si dosud cestu do „Arény U Komína“ nenašli, rádi uvidíme na našem stadionu v roce 2026, protože fotbal se přece dělá pro fanoušky.

Ještě jednou děkujeme a přejeme všechno nejlepší v roce 2026!

LUKÁŠ SEDLÁČEK

www.slovancernovir.cz

facebook: TJ Slovan Černovír 1931

zonera: Slovan Černovír

Kejklíři sobě i veřejnosti

Začátek roku nás zastihl s velkou chutí a elánem pokračovat v naší činnosti. Pravidelný středeční kroužek pro děti se dále rozrůstal a malí kejklíři nás nepřestávali udivovat svým nadšením i rychle se zlepšujícími dovednostmi v různých cirkusových disciplínách. Každý čtvrtek se tělocvična zaplnilaistry a v rámci Open Space se zde setkávali ke společnému tréninku noví i zkušení žongléři, čímž se postupně rozšiřovala také základna dospělých účastníků.

S příchodem jara jsme naše aktivity přesunuli do venkovního areálu, který stále lépe poskytuje zázemí pro trénink – mimo jiné díky stabilnímu pódiu pod černovířským šapitó. Právě zde se věnujeme chůzi na koulích i jízdě na jednokolkách. Velké oblibě se těší také vycházky na chůdách, které našim kejklířům přinášejí nejen nové dovednosti, ale i příjemný nadhled. Výsledky celoroční práce mohli rodiče i široká veřejnost zhlédnout na závěrečném červnovém vystoupení, které se opět setkalos velmi pozitivním ohlasem.

Nedílnou součástí naší činnosti je rovněž pořádání kulturních akcí ve spolupráci se Sokolem Černovír a za podpory KMČ. Velkému zájmu se těšilo dubnové Pálení čarodějnic, kde kromě ohnivě hranice a kejklířského vystoupení nechyběla ani dovednostní stanoviště vedená našimi dospívajícími členy. Červnový Dětský den byl sice poznamenán nepřízní počasí, program se však podařilo přesunout do sokolské tělocvičny, a akce tak mohla proběhnout alespoň v omezeném rozsahu.

Vrchol léta patřil tradičně příměstskému táboru, který se na konci srpna uskutečnil na téma Živly. Čtyřicítka dětí během jednoho týdne secvičila novocirkusové představení propojující vodu, oheň, zemi i vzduch a potvrdila tak výrazný posun ve svých dovednostech. Zbyl čas i na koupání v Moravě a průvod městem, který byl příjemným zpestřením celého týdne.

Podzim byl pro náš spolek značně turbulentní. V důsledku problematické komunikace a nestability ve vedení Sokola došlo k několika nedorozuměním, jež vyústila až v jednostranné vypovězení smlouvy a vyklizení našeho materiálu z budovy. Situaci se však podařilo uklidnit a s novým starostou Sokola navázat konstruktivní spolupráci. Pravidelný středeční kroužek i čtvrteční Open Space tak mohou pokračovat i v dalším školním roce. Pro zkušenější kejklíře se již v sokolovně bohužel nenašel další prostor pro trénink, a proto nově využíváme tělocvičnu SŠ Logistiky a chemie, kde pokračuje nově vzniklý kroužek Cascabel Practice zaměřený na práci s dospívajícími.

V závěru roku jsme měli možnost uspořádat Lampionový průvod ve spojení s mezinárodní akcí Cirkusové noci. Událost to byla velkolepá, obsahem dosud nejrozsáhlejší. Odpolední program v sokolovně patřil cirkusové herně pro nejmenší, na kterou navázaly aktivity U Surfaře – výroba masek a lampionů i dovednostní stezka po svíčkách podél Moravy. Se setměním vyrazil společný lampionový průvod vedený kejklíři na chůdách, čítající stovky účastníků, zpět do areálu Sokola. Zde

návštěvníky kromě občerstvení a táboráku čekal také koncert olomoucké formace A1K. Vyvrcholením Cirkusových nocí byl Gala večer v sokolovně, kde se o špičková artistická čísla postarali mimo jiné i kolegové ze Sokola Břevnov. K vidění bylo nejen žonglování, ale také vystoupení na skákacích botách či cyr wheel. Tělocvična byla zcela zaplněna a vykouzlila magickou atmosféru cirkusové podívané.

Samotný závěr roku patřil tradičně Kejklířskému punči, který opět nabídl přehlídku ohnivých show v podání našich Teens, vystoupení performerů Mr. V. i dechberoucí závěsnou akrobacií.

Děkujeme KMČ za dlouhodobou podporu a těšíme se na další spolupráci se Sokolem ve prospěch společného soužití a kulturního života místních obyvatel.

VOJTĚCH HOLICKÝ,
předseda Kejklířského spolku Cascabel

Černovířské drobníčky

ÚVODEM.

Právě si prohlížíte již 26. novodobou publikaci o Černovíři. Po té úvodní „750 let Černovířa“ z roku 2000 následovalo každoročně 25 ročenek. A hned v úvodu se musíme omluvit za chybu v té loňské: I přes provedené korektury jsme připsali vnukovi hrdinného faráře ThDr. Vladimíra Petřka – MUDr. Tomáši Julákovi omylem 10 let navíc. Ve skutečnosti se narodil až v roce 1967 (což se sice dalo odvodit z toho, že byl roce 1989 mezi revolučními studenty, ale mea culpa).

PROTIPOVODŇOVÁ SOUTĚŽ.

Úterní vernisáží v oranžerii Smetanových sadů byla 1. dubna zahájena výstava prací krajinářské soutěže na 3. etapu protipovodňové ochrany Olomouce. Tedy té „naší“, od mostu na Komenského ulici až po soutok Moravy s Trusovickým potokem. První místo získal pražský ateliér gogolák + grasse s.r.o., který zaujal porotu především „svým širokým koncepčním uchopením území a jeho provázaností s širším okolím“. Na snímku na 2. straně obálky hovoří nyní již bývalý primátor M. Žbánek.

SBĚROVÁ SOBOTA.

Komise městské části Černovír a Klášterní Hradisko uspořádala na vlastní náklady další Sběrovou sobotu. Uskutečnila se nákladem 31 800 korun 12. dubna. Lidé dovezli na Frajtovo náměstí přes 3,8 tun odpadu (viz foto z akce).

KOMÁŘI.

Město Olomouc již v září schválilo pokračování boje proti komářím kalamitám i v roce 2026. Takzvaný projekt Mosprema 2.0 pomocí integrovaného systému sleduje vývoj larev a případně je šetrným bakteriálním přípravkem likviduje. Ten je bezpečný a ostatním živočichům neuškodí. Týká se to nejen Černovířa a Klášterního Hradiska, ale i městských částí Chválkovice, Pavlovičky, Týneček a Chomoutov. V uplynulém roce byly do akce zapojeny senzory v hodnotě 80 tisíc korun.

VLASTIVĚDNÁ VYCHÁZKA.

Tradiční vycházku po pamětihodnostech Černovířa konanou v rámci Dnů evropského dědictví vedl i tentokrát stále velmi čilý PaedDr. Rudolf Hradečný (*1934). U kláštera Hradisko se shromáždily plné dvě desítky pozorných posluchačů (na snímku je jen část z nich). Meteorologové sice na 10. září hlásili trvalý déšť, ten se naštěstí dostavil až v závěru při prohlídce vojenského hřbitova.

CYKLOSTEZKY.

Zhoršující se podmínky pro cyklisty v běžném silničním provozu, kam se kromě kaskadérů již vydá jen málokdo, kompenzují cyklostezky. V uplynulém roce je pro nás aktuální cyklostezka podél železniční trati na Štěpánov (na snímku). A vylepšila se také cyklotrasa do Chomoutova s jakýmsi obchvatem Hromova dubu.

ODPADY NA POKRAČOVÁNÍ.

Na intervaly svozu barevných popelnic, tedy plastů a papíru jsme si už zvykli. V zimním období je omezený svoz bioodpadu. Čtrnáctidenní interval svozu se mění na měsíční. Pro Černovír a Klášterní Hradisko to znamená pro tuto zimu po lednu ještě svoz 10. února a 10. března. Od tohoto data půjde už zase o pravidelný čtrnáctidenní cyklus. Ovšem pozor na popelnice se zmrzlým obsahem.

SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ.

Také v uplynulém roce uspořádala olo-moucká náboženská obec církve československé husitské Svatováclavskou pouť do Černovíra. V průvodu nesměl chybět „pravý“ kníže Václav na koni (na snímku). Poutní bohoslužbu vedl farář Rostislav Valušek.

HROZIVÝ NÁLEZ.

Až do celostátních médií se dostal koncem září nález 750 kilogramů staré munice v prostoru takzvané lazecké (ale my dobře víme, že naši střelnice. Oblast zasahující do in-line okruhu Hejčínské louky musela být uzavřena. Pyrotechnici si ovšem s válečným materiálem poradili

SKALNIČKÁŘ.

Výrazného koně (slovo koníček je slabé) má náš spoluobčan z Jablonského ulice Svatopluk Tvrdoň. Poté, když jsme jej vyzvali, aby se pochlubil něčím ze své sbírky, jsme společně vybrali *Phyloplexis comosum* – česky zvonečník (na snímku) Tato skalnička se také nazývá orlí dráp. V přírodě se vyskytuje v Alpách, v Dolomitech.

FOTOGRAF.

Dalším našim spoluobčanem s výraznou profilací je pro změnu klášterohradský fotograf Ludvík Mazur. Někdejší absolvent strojícké průmyslovky se velkou část svého života věnoval profesi fotografa. Například ve Výzkumném ústavu zelinářském či v olomouckém Muzeu umění. Věnuje se ovšem také umělecké fotografii. Na ukázkou přinášíme snímek, který nás zaujal v katalogu výstavy k jeho životnímu jubileu.

VÁNOČNÍ VÝZDOBA.

V roce 2025 se opět rozšířila vánoční výzdoba černovířských obydlí. Zejména přibýlo venkovních osvětlení. Již podruhé jsme ale na Jablonského ulici mohli vidět sněhuláka (na snímku), který večer dokonce v pravidelných intervalech smekal svůj klobouk.

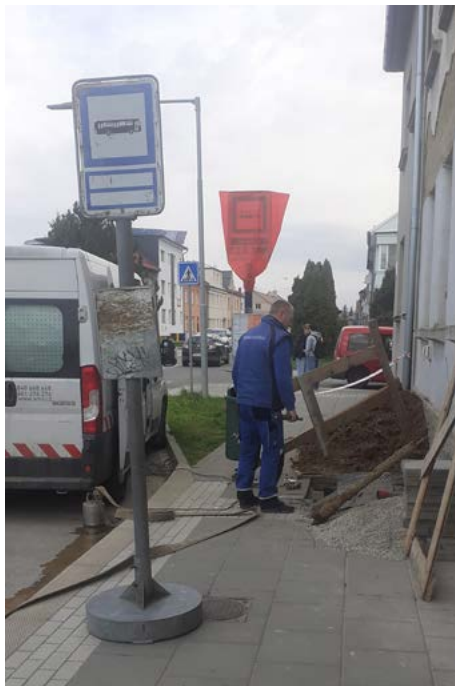

REKORDNÍ SEKÁČI.

Zelené pásy před domy si dříve udržovali všichni sousedé sami. V posledních letech se o to starají Technické služby, případně jimi najatí sekáči s traktůrky. Část lidí si nadále udržuje trávníky sama, ostatní spoléhají na nabídnuté profesionály. Tráva nejrychleji roste v březnu a v dubnu, avšak profici nastupují na první seč většinou až hluboko v květnu či dokonce v červnu. Pak už pokračují v kratších intervalech, přestože tráva už na podzim moc neroste. V uplynulém roce se v Černoviři sekalo naposledy 2. prosince(!). Tak ještěže zrovna nesněžilo.

DVA OZNAČNÍKY.

Při zásadní a zjevně zdárně probíhající rekonstrukci jednoho z domů na Jablonského ulici bylo nutné udělat výkop. Z toho vyplynulo, že autobus zastavoval sice v tom stejném zálivu, ale už asi o tři metry dříve. A tak se původní označnick zastávky zakryl se sdělením, že zastávka je přemístěna. A několik set centimetrů dál se vytyčil nový přenosný označnick. Připadlo mi to komické, takže jsem pořídil jen tak narychlo tuto fotku a umístil ji na Facebook. Leč asi jsem příliš nepobavil, protože reakce byly různé. Prý, že je vše v pořádku, podle předpisů. Což je vlastně pravda.

*Sesbíral a nafotil
(pokud to není uvedeno jinak)
JINDŘICH HOVADÍK*

